

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

‘Ο Έδγαρ Κινέ απ’ την Τρίπολι στο Άργος τὸ 1829. Ἡ συνάντησις του με τὴν ἐπίσημη συνοδεία τοῦ Καποδίστρια στήν πρώτη περιόδειά του κυβερνήτου στήν Πελοπόννησο. Ὁ Νικήτας ὁ Τουρκοφάγος καὶ ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης. Λόγια ἄγνωστα τοῦ Καποδίστρια. Οἱ γέροι κλέφτες; πεδύχουν.

‘Από τις καλλιτέρες και ἴσως εὐλιχρονέστερες σελίδες ποῦ ἔχουν γραφῆ γιὰ τὴν Ἑλλάδα τοῦ Καποδίστρια, εἶνε αὐτές ποῦ περιέχονται στο βιβλίον τοῦ Έδγαρ Κινέ «Ἡ σύγχρονος Ἑλλάς καὶ αἱ σχέσεις της με τὴν ἀρχαίότητα». Ὁ Κινέ, ὁ διάσημος φιλέλληνας καὶ διανοούμενος Γάλλος, ποῦ τὰ ἱστορικά του ἔργα ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον, κατέβησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ 1829 ὡς μέλος μιᾶς γαλλικῆς ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς. Ἡ μικρὴ ἐλευθέρω Ἑλλάς με κυβερνήτη τὸ Ναύπλιον τὸν Καποδίστρια, μὲν εἶχε ἀρχίσῃ νὰ δημοιογήται ὡς κράτος μετὰ ἀπὸ τὸ χάος τῶν ἐθνικῶν τῆς οἰκονομικῆς δυστοχίας, καὶ τῆς ἀναρχίας τῶν παθῶν τῶν ἀρχηγῶν ποῦ εἶχαν ἀφήσει αἱ πληγαὶ τῆς ἐπαναστάσεως.

Τὴν ἐποχὴ ἐξείνη κατὰ τὸν Κινέ, ἡ ἐλευθέρω Ἑλλάς — ἡ Ἀττικὴ καὶ ἡ Ἐβρώνα κατεγίνοντο ἀκόμη ἀπὸ τοὺς Τούρκους — εἶχε πληθυσμὸν ποῦ μὲν εἶχαν εἰς ἐξουσίαν τρεῖς χιλιάδες κατοικοῖς. Τριακόσιες χιλιάδες ὑπελογίζοντο οἱ κίττοιχοι τοῦ Μωρητῆ, διακόσιαι τῶν νήτων καὶ μὲν ἐκτὸς τῆς Ροῦμελίας.

Ὁ Έδγαρ Κινέ ἀν καὶ ἤρθε στήν Ἑλλάδα σὲ μιὰ περίοδον τόσο κακῆ, στήν ἀρχὴ ἀκόμη τῆς συστάσεως της ὡς κράτους, εὐρήσκει πολλὰ ποῦ τὸ ἐνέπνευσαν τὴν αἰσιοδοξίαν γιὰ τὸ μέλλον, χωρὶς βέβαια νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀλήθειαν σὲ φιλελληνικὸν τὸν αἰσθημα, σηματοδοτώντας καὶ τὴς σιὰς καὶ τὰ δυσάρεστα ὅπου τὰ εἶδεν.

‘Απὸ τὸ βιβλίον τοῦ αὐτοῦ πέρνομεν τρεῖς σελίδες χαρακτηριστικῆς, ὅπου ἐμφανίζονται με τὸν λογαριασμὸν τοῦ τρόπου τρεῖς ἐνδοξες φυσιογνωμίες τῆς ἐποχῆς, τὸν Ἰωάννη Καποδίστρια, τὸν κυβερνήτην, τὸ Θεόδωρον Κολοκοτρώνην, τὸ μεγάλο ἀρχηγὸ τῶν ἀγώνων καὶ τὸν θρυλικὸ ἦρωα τῶν Ἀρβενεζίων καὶ τῆς ὅλης ἐπαναστάσεως τὸν Νικήτην Σταματελόπουλον. Ὁ Έδγαρ Κινέ τοῖς συνήντησε στὸ ταξίδιον τοῦ ἐνοῦ ἐπιγίανει ἀπὸ τὴν Τρίπολιν στὸ Ἄργος καὶ ἐκείνην εἶχαν τὴν ἀντίθετη διεύθυνσιν στὸν ἴδιον δρόμον.

«Σταματελόπουλος, γράφει, πρὸς τὴν στροφή τοῦ Ἀγλαδομάτου ἀντελήφθη στὸ ὄψορον ἄλογο με χίμουρον ἀπὸ ἀπάλιν ποῦ λαμποκοποῦσαν καὶ χρυσοζέντητα καλύματα γιὰ τὴς ἐλλείας ἀπλωμένα στῶς βράχους. Στὸ ἔδαφος ἦσαν σημεῖνες ὀρθίες κινανόλευκες σημαῖες με τὸ σταυρὸ, καὶ κάμπουσα «καληζάρια» ἦσαν σκορπισμένα στὴ γαράδα.

— Εἶνε ὁ Μπάροϋ—Γιάννης, εἶπαν οἱ ὄδηγοί μου. Καὶ φησόντες μου σημεῖος ἐσταμάτησαν γιὰ νὰ σφίξουν τὴς ζώνες τους καὶ νὰ φτιάσουν τὰ μαντήλια ποῦ εἶχαν δεμένα στὰ κεφάλια γιὰ νὰ εἶνε εὐπαρουσίαστοι. Μπάροϋ—Γιάννην ἔλεγον τὸν Καποδίστρια.

Πράγματι ἦσαν ὁ κυβερνήτης Καποδίστριας, ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ περιόδευε στήν Πελοπόννησον.

Γυρίζοντας ἀπὸ ἓνα βράχο εἶδα σ’ ἓνα μικρὸ πλάτωμα ἕνα ἄντρον ντυμένον εὐρωπαϊκὰ καθισμένον κατὰ γῆς; κατὰ ἀπὸ μιὰ μουριά. Ἦρωον τοῦ ἦσαν ἓνας κύβηλος ἀπὸ ὀρθοῦς ἔλληνας καπετάνιος ποῦ ἐστηρίζοντο στὰ μαζορὰ γυριστὰ σπαθιά τους καὶ κοντὰ στὴ μουριά ἓνας στρατιώτης τοῦ ταξικοῦ στρατοῦ με τὰ σημάτια τῆς ὑπηρεσίας κρατοῦσε τὴν ἐλληνικὴν σημαίαν με τὸ μαζορὸν κοντὰ της.

Κατέβηκα ἀπὸ τὸ ἄλογο γιὰ νὰ ἐγγεῖρισον τὰ γοῦματά μου στὸν πρόεδρον, ὅτι χωρὶς συγγίνης γιαι τὸτο ἀπορῶτος συναντοῦσα τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἦταν τότε ὅλη ἡ ἑλπίδι καὶ ἡ μοναδικὴ σκέψις τῆς χώρας ποῦ διέτρεχα. Τοῦ ὠμολόγησα με πόσον θυμωμένη εἶδα γιὰ τὴ διοίκησιν του καὶ τὴ δημοτιζότητά του ἢ ἤρθε στήν Ἑλλάδα καὶ πόσον ἀναγνώστηκα ν’ ἀλλάξω γνώμην ὡς πρὸς αὐτό. Μοῦ ἀπῆντησε λίγο μεγαλοχολία, ἀλλὰ με γαλήνην ποῦ ἦταν τὸ ἀντίθετον σὲ ὅτι τὸν περιεσπάζει.

— Ἀφήστε τους νὰ λένε. Δὲν θ’ ἀλλάξουν τὴν κατάστασιν. Βλέπετε σὸ βάθος αὐτῆς τῆς γαράδας; ἐκείνη τὴ μικρὴ καλύβη με τὴν ἀλογοστροφὰ ἀτ’ ἔξω. Δὲν εἶνε μιὰ στιγμή ποῦ κατέβηκα ἐκεῖ μπροστὰ ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ ρώτησα τὸν ἄνθρωπον ποῦ κατοικεῖ μετὰ ἂν ἐχῃ κανένα παρόνομον ἀπὸ τὴ διοίκησιν. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ἐν πρώτοις ἐξεπλήγη ποῦ εἶδε τὸν ἀρχηγὸ τῆς Κυβερνήσεως νὰ μπαίνει στήν καλύβη του. Ὑστερα μοῦ εἶπε τὰ παρόνομα του. Θὰ κάμω γι’ αὐτὸν ὅτι μπορῶ. Αὐτὸ γίνεται σὲ ὅλο τὸ δρόμον μου.

Ὁ πρόεδρος θὰ μποροῦσε νὰ προσθέσῃ ὅτι πρὸ ὀλίγου καιροῦ ποῦ εἶχε ἀποβιβασθῆ στὸ Ναύπλιον, γέροι ἀγωνισταὶ ἔπεσαν στὰ

πόδια του στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ τὸν φιλοῦσαν με δάκρυα στὰ μάτια θεωροῦντάς τον γιὰ ἅγιον Σωτήρα.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς καπετάνιους ποῦ ἦσαν ἐκεῖ καὶ δὲν ἐκαταλάβαιναν τίποτα ἀπὸ ὅσα ἔλεγε, ἐξακολουθῆσε:

— Κυριάζετε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποῦ εἶχαν κατασπαραχθῆ πρὸ ὀλίγου καιροῦ. Εἶνε σήμερον περὶ ἑλπίδι καὶ περὶ ἡ ἔρωον ἀπὸ ἀνάμνησιν. Χθὲς ἐκάμαμε μιὰ ἐπιθετικὴν τὸν ταξικὸν στρατευμῶν. Ὅλοι ἔμειναν καταγορηθέντες ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκπαίδευσῆς καὶ τῆς περὶ ἀνάμνησιν. Καὶ καθὼς ἐπροφῆσε αὐτὰ τὰ λόγια μοῦ τοὺς παρουσίασε ὅλους στὴ σειρά. Οἱ κ. κ. Νικήτας, Κολοκοτρώνης, Κολιόπουλος κλπ.

Πολλὰ πράγματα με τραβοῦσαν πρὸς τὸ Νικήτη. Εἶνε ὁ Μπαγιάν, ὁ θρυλικὸς ἦρωον πρὸς τὸν κλέφτην. Ἦξερον ὅτι στὸ ἴδιον μονοπάτι ποῦ βοσκόμεσταν, κατὰ τὴν ἐλληνικὴν ἐπαναστάσιν, ἀρχισε τὴ μάχη καὶ ὤμωρε πρῶτος κατὰ τοῦ ἱππικοῦ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀπὸ τὴς ἀπτεῆς τῆς Μυθῶνης ὡς ἐδῶ δὲν εἶχε ἀκούσῃ νὰ μιλοῦν παρὰ γιὰ τὴν ἱπποτικὴν τὸν ἀνδρεία, γιὰ τὸ φυλαχτὸ ποῦ ἐχεῖ κρημασμένον στὸ λακὸν του καὶ γιὰ τὸ ὄνομα Τουρκοφάγος, ποῦ τὸ ἔχουν βγάλει. Ἦξερον ὅτι σὲ μιὰ στιγμὴν οἰκονομικῆς ἀμνηστίας εἶχε προσφέρει τὸ βαρῆτιον σπαθί του, τὸν μόνον τὸν πλοῦτον, γιὰ νὰ πουληθῆ καὶ νὰ πουρηθεῖ τὸν τὰ χρήματα σ’ ἐξείνην ποῦ προσπαθοῦσαν νὰ ἐξοικονομήσουν γιὰ τὸ Μεσολόγγιν.

Ὅλος ὁ γαλλικὸς στρατὸς εἶχε θανατώσει τὸν κάλλος καὶ τὴν ἀφέλιαν τοῦ στρατιωτικοῦ τοῦ παρουσιαστικοῦ. Ὅταν ὁ στρατὸς ἀπεμβάσθη στὸ Πεταλίδιν ὁ Νικήτας ἤρθε με τριακόσια ἢ τετρακόσια καληζάρια νὰ προσφέρει τὴς υπηρεσίας του. Ἐτρεμε ἀπὸ πρῶτον κατὰ ἀπὸ τὴ σιγνὴν του καὶ δὲν εἶχε γιὰ νὰ ζῆση παρὰ μερικὲς ἐλλείες σ’ ἓνα πῆλιον δοχεῖον. Ὅταν οἱ γάλλοι ἀξιωματικοὶ ἐπῆγαν νὰ τὸν ἐπιτεφθοῦν, ἐζωρψε τὴς ἐλλείες τὸν κατὰ ἀπὸ τὸν μανδῦον του. Ὁ ἀρχιστράτηγος, στὸν ὁποῖον τὸ ἀρηγήθησαν εἶπε νὰ τὸν μεταχειροσθοῦν σάν στρατάρχη. Ὁ Νικήτας ἀπῆντησε σ’ αὐτό:

— Δὲν μοῦ λείπει τίποτε. Ἡ Ἑλλάς ἔχει, δόξα σοι ὁ θεός, με τι νὰ θρέψῃ τοὺς στρατιώτες της.

Κι’ ἐζωρψε τὴς ἐλλείες τοῦ καλλιτέρα παρὰ προτῆτερα.

Ὁ Νικήτας εἶνε ἡ ἰδεώδης φυσιογνωμία τοῦ «καληζαριου». Εἶχε τόση χάρι ὅση καὶ δύναμιν. Εἶνε ψηλός, εὐκίνητος, ἔτοιμος διαρκῶς νὰ ὀρμήσῃ. Ὅταν τὸν εἶδα, ὁ πρῶτος εἶχε κωμώμασιν τὴν εὐγενῆ καὶ ἰσχυροῦς τοῦ φυσιογνωμίας. Εἶνε ἀδύνατον νὰ φέρῃ κανεὶς τὸ κεφάλιν με περισσότῃ ὑπερηφάνεια καὶ μεγαλοπρέπεια. Μιὰ ἀγνὴ φλόγα, σάν ἀντανάλασιν τοῦ σπαθιοῦ του λάμπει στὰ γαλάτια τοῦ μάτια. Ἡ ἀτίθασος ψυχὴ του, ποῦ προσπαθεῖ νὰ χαμογελά εἶνε στὰ χεῖλην του ὅπου ξεπετιοῦνται τὰ μουστάτια του. Τὴν αὐστηρίαν του ἐξωρσαι τὴν γλυκαίνει ἡ καλοσύνη καὶ ἡ εὐλιχρονία καὶ τὴν φοιτίζει ὁ φυσικὸς τοῦ ἐνδοσιασμός.

Ντυμένος ἄσπρα, χωρὶς στολισματα, με τὸ ἐλαφρὸν τουμάνιν τῶν Σουλτανῶν στὸ κεφάλιν, δὲν ἔχει ὡς διακριτικὸν παρὰ μόνον τὸ κρημασμένον ἀπὸ τὸν ὄμο του μεγαλοπρεπῆς σπαθί του.

Ὅταν ὁ πρόεδρος τὸν ἐκάλεσε, ἐπροχώρησε με ἀέρινη χάριν. Δὲν ἔξερον ἂν ἡ συγγίνης ποῦ αἰσθάνθηκα, ὀφείλεται σ’ αὐτὸ τὸν τόπον ποῦ εἶχε κάμει τὴ δόξα του, ἢ στὸ ἄγρια βουρὰ ποῦ μὲς περιεσπάζει, ἢ στὴ λήθη ποῦ μοῦ ἔξεφρασε γιαι τὸ μὴν εἶνε στὸ Ἄργος νὰ με φιλοξενήσῃ ἢ στὴ σκέψιν τῶν κινδύνων ποῦ εἶχε διατρέξῃ, ἢ στὴν ἐκυστικὴ καὶ ἱπποτικὴν του ἐκφρασιν. Ἐμεινα σφιγμένους μετὰ στὰ δονατὰ του χεῖρα χωρὶς ν’ ἀποσπασθῶ ἀπὸ αὐτά. Κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἦσαν ἐκεῖ καὶ ποῦ μὲς ἐκώταζαν δὲν ἐφάνησε νὰ ἐκπλήσῃται γιὰ τὸν ἐγκάρδιον αὐτὸν χαριστισμὸν.

Ἀπέναντι μας ἦσαν ἓνας ἄντρας, ποῦ ἔμεινε ἀκίνητος, με τὰ χεῖρα πίσω, ἐντελὸς ὁ ἀντίπους τοῦ Νικήτα. Ἦταν ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης. Εἶνε μετρίον ἀναστήματος καὶ ἐχεῖ ὅμοιος γίγαντος. Τὸ πελώριον κεφάλιν του γέρνει ἐλαφρὰ πρὸς τὸ στήθος, μάλλον ἀπὸ τὴς σκετοῦσες ποῦ φαίνεται παρὰ ἀπὸ γῆρας. Κάτω ἀπὸ τὸ δίσκος τῶν φροδιῶν του ποῦ κρημασχοῦν καὶ σιαχίζον τὸ ἄπάνω μέρος τοῦ προσώπου του, τὰ μάτια του ἀσφραζοῦν μετὰ ἀπὸ τὰ γαλανοπράσινα γυαλιά ποῦ φορεῖ ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ. Τὸ δέμα του εἶνε προυτῆτιν σὲ ἀντίθεσιν πρὸς τὰ σταχιά τοῦ μουστάτια



‘Ο Ἰ. Καποδίστριας



ΕΞΕΦΥΛΛΙΣΜΟΣ ΤΑ ΠΛΑΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΙ

Κάποιος έπληξε κάποτε να επισκεφθί τον Βολταίρο στο Φερνέυ και του άποστηθήρησε ως «άνθρωπος τών γραμμάτων».

— Έχω την τιμήν, του είλε, ν' άνήξω στην επαρχιακή 'Ακαδημία του Σαλόν, που καθός θι ξεφοτε κόριε, είνε κόρη της Γαλιλαΐης 'Ακαδημίας.

— Μι πός; Βέβια! άπήνησε με τό περίφημο καυστικό του ύφος ο Βολταίρος. Είνε μιιά πρώτη τάξιος κόρη. Ποτέ μου δέν άκουσα...νά λέν γι' αύτην τό παριμιζό!...

Ρωτοϋσαν κάποτε τόν διάσημο Μαλβό, γιατί δέν έθετε ύποψηφιότητα γι' ακαδημαΐζος.

— Έίν έμουν μέλος τής 'Ακαδημίας, άπήνησε αυτός, θά ρωτοϋσαν ίσως: «Πός τόν έξέλεξαν ακαδημαΐζο;» Περισμύ λοιπόν, νά ρωτοϋν: «Γιατί δέν τόν έχουν βάλει στην 'Ακαδημία!...

Ό άββίς ντ' Άλαού είχε κερτοφθόσει νά εισαχθί «φουρφετολογιζός» στην 'Ακαδημία, χωρίς νά έχη παρουσιάσει κανένα σύγγραμμα.

Κάποτε, έπληξε νά κάμη μιάν έπίσκεψη σέ κάποιον διάσημο ακαδημαΐζο, ο οποίος όμως είχε νά λείπη από τό σπίτι του. Ό ντ' Άλαού άρρησε τό επισκεπτικό του και έφυγε. Σέ λίγο, ο ακαδημαΐζος έγύρισε στό σπίτι συνοδευόμενος και από κάποιον φίλο του συγγραφέα. Τό πρώτο πράγμα που είδε σιν άνοιξε την έξορτά του, ήταν τό επισκεπτικό του άββί.

— 'Αββίς ντ' Άλαού! είπε με έκτιληξη δείχνοντας τό μιλιέτο στό φίλο του. Πρώτη φορέ τόν άκούοι! Έχει γράψει τίποτε;

— Πός!...Τό...όνομά του! άπήνησαν είρωνικόοι ο συγγραφέες, κοιτάζοντας τό μιλιέτο.

πού πέτρουν κάτω ό γχοδύ και έλαοδίζου νά διαζοίγη κανείς σιά χείλη του τό χαμόγελο ή τή σματίθεια ή τό μίτο; Χωρίς νά κάμη την παραμιαρή ζήνην στό σπίτι του τό κερφι του γροίξει ταζότατα γού του σάν νά σρεδιΐξη ένα στρατήγημα, ή από τό ύφος ενός βουνοϋ νά κατατοτσή και νά έτοιμαΐσσει νά όρμητή έναντιν κάποιου πασά. Τό σκούφο φόρημά του είνε άσημοζέντημο και φέρνει γύρω στους ώτους δύο χρυσάμενα μετέλλινα στόματα λιονταριών με άλοσιδά γουτή.

Από την όρι πού τόν είδα τό χείλη του δέν κινήθησαν παρα γιά νά είπουν ένα... «Μποζιόρνο...» με φωνή σάν από ύπόκοφο βουρηθμό.

Με τό κολοσσαίο του στήθος, την άγρία έμφρασι τών χαρακτηριστικών του, και τό σύννεφα πού φαίνονται νά βαρύνουν τό μετωπό του μοΐζει με τόο σιερούς ενείους σταχτόμασους όγκώδεις βράχους τής Μακροαίλιας: πού φαντάζου από μακρρά σάν φυσιογυμίες άνθρώπων.

Φαίνεται σάν νά βλέπη, ότι μαζί του σβόνει μιιά δολόζληρη έποχη και οα είνε ο τελευταΐος πολεμιστής τών ήρωϊκών και φουδαοζιζών χρόνων τής συγχρόνου Έλλάδος. Τά χροΐα τών άγώνων έπεράσαν. Κλέφτες και κατεπανόοι κοιμοϋνται στις καλΐβρες τους. Η ήγεμονία τους κατελύθη. Τώρα από τό Άργος στό Χαρβάτι χραΐζεται διαβατήριο. Πρέπει νά άπαζοΐουν όλοι στόν Μπαρμια - Γιάννη, πού δέν έχει θέσει ποτέ τή λαβή του γαταγαυοϋ. Σήμερα τό πάν είνε ή πένα. Τό σπαθί δέν είνε τίποτε. Οί γέροι κλέφτες επέθαναν. Υστερα ο πρόεδρος έδωσε τή μισοτά τής άναχορήτεις και σέ λίγο έξενίγησαν με τις σημαίες μεροστά.

Έπληγησαν πεζοί άζολουθοΐμενοι από τά άλογα και τις άποσκαΐές.

Και σέ λίγο έβλεπα από ψηλά την έπίσημη συνοδία πού έφευγε πίσω μας. Παρ' όλη τή φρεζή ζέσει, είδα νά βαδίξη επί κεφαλής; όλων με σταθερό βήμα αυτός ο άνθρωπος με τή γαλάζια ρενδικότα πού τόν είχε ήδη σαζίση ή ήλικία και πού δέν είχε παρτακνωταθί ή ζωή του γιά τέτοιους κόπους. Έξείνι πού τόν περιστοΐχίζαν είχαν τό ύφος ανθρώπων πού ήταν ενσί γιά νά τόν άπερατίσουν από έναν κίνδυνο, προασπίζοντας; έτσι την ιδέα πού άντιπροσώπευε. Γιατί ήταν ο μόνος μέσα σέ όλους πού ήταν άσπλος.»

K.



ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Μετς τόν κερκυνόν ή...βροχή! Ό Σωκράτης...δανδής! Η «Νεφέλης» του Άριστοφάνους; και ο Σωκράτης. Μιά συμβουλή σ' έναν σπάταλο. Η μακιοδοξία του Άντισθένης. Τό πλέον όρεκτικό φχητό.

Ό Σωκράτης, ός γνωστόν, δέν τά περνοΐσε διόλου καλά με τή γυναΐκα του την Ξανθίλλη, ή όποία του δημοφροϋδες διαζωΐς διάφορες σιηνές. Κίςτος άφού έγκοιναΐε και τόν εστόλισε με τά ύβριστικώτερα έπίθετα, εννευσιτιμένη από την στωϊζότητα με την όποία την άζουγε ο φιλόσοφος, άταξε τό...μοζίο τής νυκτός και... τόν περιέλουσε με τό περιζόμενό του! Ούτε και τότε όμως έταράχθη ο Σωκράτης. Άφού σκουπίσθηκε έγούσιε σέ δύο-τρεις φίλους του πού παρευρίσκοντο στη σιηνή αυτή και τους είπε άπαθέστατα:

— Βλέπετε πός έχω δίχη όταν ίσχυρίζομαι ότι...μετά τόν κερυνό έταζολουθεΐ πάντοτε...βροχή!...

Ό Σωκράτης, ός γνωστόν, είχε τά μαλλιά του κοιμένα σφουζα. Στην νσοτήτ του εντοΐτοι δέν συνέβαινε τό ίδιο. Ήταν κι' αυτός έξιορστικά κοιμφεόμενος. Είχε μακρρά μαλλιά τά όποια μάλιστα έφροΐντιζε νά αυρήνη και νά... «οντοϋλάρη» ταζιζότατα! Κάποτε λιπτόν, πού είχαν εκδράμει σέ μιάν έξοχη, κοιράστιχη και άρελέστατα παλωθήσε στά χροΐα γιά νά κοιμηθί. Μερικά παιδιά τότε πού παΐζαν ενεί κοντά άποφάσιαν νά τόν πειοΐζου. Όταν λοιπόν είδαν ότι τόν είχε πάσει γιά καλά ο ύπνος, τόν έπλησίασαν και χωρίς νά τά εννοήσι τού έδσαν τά μαλλιά του, τοΫφρες-τοΫφρες, στους θάμνους πού βρισκονταν κοντά στό κεφαλή του! Σέ λίγο ο φιλόσοφος ξύπνησε. Μόλις άνσεληφθί τό παιγνίδι πού του είχαν παΐξει τά παιδιά άντί νά θυμώσι έπήρε ένα ψαλλίδι και... έκοψε τά μαλλιά του! Κι' όταν άργώτερα, τόν έρωτήσαν πός είχε γίνει σέ τέτοια χάλια, άπήνησε άπαθέστατα:

— Μερικά παιδιά άνελαβαν νά με διδάζου την ματαιοΐτητα τών έγοζοιών!

Ό Σωκράτης δέν έπήμνε ποτέ στό θέατρο, γιατί, καθός έλεγε, στό θεατρο δέν μοροϋσε κανείς νά καθίση... άνταπανιτά. Όταν έπαΐχθησαν οί «Νεφέλης» εντοΐτοι του Άριστοφάνους, τις όποια, έπατηρίζεο καστιζότατα, έπήγε μεταζή τών πρώτων. Γιά νά δείξη δέ την περφορνητή του πρός τό έργο αυτό, στη μέση τής παρατάσεος... σηζώθηκε άποτοΐως όρθιος, γιά... νά τόν δουν καλά και οί θεαταί πού τυχόν δέν τόν εννοΐζαν έξ ύφεος!

Κάποιος σπάταλος παρεπονείτο στον Σωκράτη ότι είχε άνάγηνη χοιμιτών.

— Και γιατι δε διανείζεσαι... από τόν εαυτό σου, άφιμων, ένα ποσόν από τά έξοδί σου; τού άπήνησαν ο φιλόσοφος.

Ό φιλόσοφος Άντισθένης, άρχηγός τής σχολής τών «νυκτιζών» και διδασκαλος του Διογένη, έδίδασκε τους πολιτας νά περφορνοϋν τά πλοΐτη, τά μεγαλεία και την ήδονήν. Γιά νά θέση δέ σ' έπαρμιοχη τις θεωρίες του, έφορσε έναν κουρελιατίνου μανδΐα, έπήρε ένα μπισσοϋνι, κι' άρμισε νά ζή ζητιανευτας. Ό τρόπος όμως αυτός τής ζωής του, κάθε άλλο ήταν παρά σεμνός και καπεινός. Περιφρονοΐσε δηλαδή άφ' ενός τους πλουσιους και άφ' έτέρου τους ζητοΐσε ελεηοσάνη!

Κάποτε, σιηνητήθη στό δρόμο με τό Σωκράτη. Ό Άντισθενής τότε πλησίασε τόν φιλόσοφο και τόν ενίωταξε περφορνητικά, άνεμιζοντας, συγχρόνος, έπιδεικτικά τόν κουρελιατίνου μανδΐα.

— Ό, Άντισθενες! τού είλε τότε ο Σωκράτης. Μέσα από τις τρούτες του μανδΐα σου, άντικρίζω όλη τή ματαιοδοξία σου!...

— Ποιός είνε τό καλλίτερο όρεκτικό; ρωτήσαν κάποτε τόν Σωκράτη.

— Ένας καλός περιπατος! άπήνησε ο φιλόσοφος.

